BOBBY MOORE SE DESTĂINUIE

FRAGMENTE DIN CARTEA „POVESTEA MEA ŞI A FOTBALULUI" 9

După ce joacă în echipa din orăşelul Barkking, apoi în diverse selecţionate districtuale de juniori, Bobby Moore este luat de clubul West Ham unde se antrenează sub conducerea lui Malcolm Allison.

Ca junior al acestui club face parte de mai multe ori din echipa Angliei la turneele U.E.F.A. In anul 1958 este promovat în prima echipă a clubului, iar în urma transferului vechiului său rival, internaţionalul John Smith, devine titular.

Moore povesteşte apoi despre debutul în prima reprezentativă a Angliei şi despre alte întîlniri internaţionale. In episodul din numărul trecut el s-a ocupat de turneul de la New York ediţia 1963 şi de apariţia lui Alf Ramsey la conducerea echipei Angliei. Vestitul internaţional a continuat să ne povestească despre partidele lui în echipa Angliei şi la West Ham.

Din punctul nostru de vedere, acest turneu însemna un succes mare. Ziarele spuneau că Alf Ramsey făcuse adevărate minuni cu echipa Angliei. Ramsey, în schimb, nu spunea nimic. El ştia foarte bine că rezultatele acestui turneu estival vor deveni peste puţin timp simple cifre statistice într-un registru oarecare. Lucrul important pentru el era transformarea echipei Angliei într-o nouă putere fotbalistică. Cele trei victorii, oricît de îmbucurătoare ar fi fost, nu erau totuşi o dovadă că am fi revenit în fruntea ierarhiei.

la o expoziţie, desfăşurat într-un ritm lent, ca de plimbare, dînd spectatorilor posibilitatea să povestească ulterior că au văzut pe „nemuritorii" acestui joc perindîndu-se prin faţa lor, iar uneori chiar acţionînd. Dar cu toate că nu ne aşteptam ca adversarii noştri să joace ca şi cum viaţa lor ar depinde de rezultatul meciului, eram absolut convinşi că „stele" ca acelea ce se aflau în faţa noastră au multă ambiţie personală şi că nu vor accepta un joc anost, lîncezit, tocmai în momentul în care se privea spre ei ca la un fel de Mecca a fotbalului. Înainte de începerea jocului, conducătorii F. I. F. A. anunţaseră că vor da tuturor celor 16 jucători ai lor, posibilitatea de a juca. Alf Ramsey, ca de obicei, nelăsîndu-se transportat de moment, decise să nu înlocuiască nici un jucător. Pentru echipa Angliei acesta era un joc foarte serios.

Cred că absenţa din echipă a vedetelor italiene ca şi neprezentarea lui Pelé, a răpit „Restului lumii" o parte din strălucirea pe care putea s-o aibă. dar noi, în momentul alinierii pe teren, eram foarte conştienţi că va trebui să muncim mult pentru a face faţă acestei colecţii de vedete. Eu n-am crezut niciodată că jucători de talia lui Di Stefano sau Masoa

O zi mare pentru Bobby Moore şi West Ham : aceea cînd au cîştigat „Cupa cupelor"

Greaves. Greaves lui Paine. Paine înscrise.

Mai erau opt minute pînă la terminarea partidei cînd Puskas trimise mingea lui Denis Law, care în majoritatea timpului a jucat mult înapoi. In momentul cînd a primit mingea era undeva pe la mijlocul terenului. Făcu o cursă lungă de unul singur şi înscrise în partea opusă a porţii apărată de Gordon Banks. In momentul acela orice idee de „demonstraţie" căzu şi ambele echipe începură să preseze pe rînd, căutînd să decidă meciul în favoarea lor. Charlton şi Greaves obţinură cîte o bară. Extremul stînga spaniol Gento, posesorul unei viteze extraordine, începu o cursă de-a lungul liniei de tuşă urmărit de Armfield.

Jimmy făcu eforturi disperate de a ţine pasul cu Gento, unul din cei mai rapizi oameni din lume şi reuşi în cele din urmă să obţină o aruncare de la tuşă. Noi am trimis mingea spre jumătatea de teren adversă unde ea întîlni piciorul lui Greaves. Un şut fulgerător din plină viteză şi cu trei minute înainte de fluierul final cîştigarăm acest meci cu 2—1.

Ceeace însă foarte puţini oameni au ştiut este faptul că Jimmy Armfield se prăbuşi cu crampe după sprintul făcut pentru a-l prinde din urmă pe Gento. El se afla în afara terenului de joc cînd făcu criza, astfel că arbitrul nu fusese nevoit să oprească jocul. Noi ceilalţi, tocmai porniram acţiunea care avea să ducă la golul victoriei şi nimeni din echipă nu-şi dăduse seama că aveam un om lipsă.

Cînd am auzit aplauzele mulţimii m-am uitat în jur să văd ce s-a întîmplat şi l-am văzut pe Jimmy Armfield reintrînd în teren. Asta înseamnă că eu am acţionat în calitate de căpitan al echipei Angliei (fără să ştiu bineînţeles) timp de aproximativ două minute. A fi căpitan de echipă împotriva „Lumii", chiar pentru două minute, iată un titlu de carte.

După acest adevărat triumf nu am avut nici o dificultate de a bate Irlanda pe Wembley în primul meci al sezonului, desfăşurat la lumina reflectoarelor. Terry Paine, singurul jucător al naţionalei noastre provenit din divizia secundă, reuşi un „hat-trick", Jimmy Greaves a marcat patru goluri şi Bobby Smith unul. Era a şasea victorie consecutivă a naţionalei engleze şi încă una ar fi însemnat egalarea recordului Angliei din sezonul 1949—1950. Dar al şaptelea meci s-a desfăşurat la Hampden împotriva echipei Scoţiei.

Problema acestui joc o rezolvă Alan Gilzean de la Dundee, care marcă unicul gol al partidei, dintr-o lovitură cu capul, la o minge venită în careu în urma executării unui corner. Era primul meu contact cu galeria de pe stadionul Hampden, galerie impresionantă, dar numai atunci cînd scoţienii marchează. In rest, meciul nu avusese nimic interesant.

În faţa globului

Niciodată, în istoria lui, fotbalul nu a cunoscut un asemenea buchet aurit de talente fotbalistice reunite toate pe un singur teren de joc, ca acea adunare de „stele" mondiale care păşiră pe stadionul Wembley într-o zi de octombrie a anului 1963, pentru a disputa un meci care putea fi denumit ca cel mai mare al lumii.

O mulţime de 100.000 de oameni intră pe stadion în rînduri olimpice pentru a vedea acest meci istoric, Anglia contra „Restul lumii". Alte 250 milioane de spectatori urmăriră meciul prin reţelele de televiziune a douăzeci şi trei de ţări. Acest meci a fost ocazionat de cei 100 ani de fotbal organizat din Anglia (Federaţia engleză de fotbal a fost înfiinţată în anul 1863 — n.r.) şi n-aş putea spune ce gîndeau vedetele străine despre el, dar ştiu precis că echipa Angliei ţinea în mod disperat să dovedească că, în ciuda celor o sută de ani, era o echipă puternică.

Pe teren s-au aliniat următoarele formaţii :

Echipa F. I. F. A. : IAŞIN *(U. R. S. S.)* — D. SANTOS *(Brazilia)*, SCHNELLINGER *(R. F. G.)* — PLUSKAL *(Cehoslovacia)*, POPLUHAR *(Cehoslovacia)*, MASOPCUST *(Cehoslovacia)* — KOPA *(Franţa)*, DENIS LAW *(Scoţia)*, DI STEFANO *(Spania)*, EUSEBIO *(Portugalia)*, GENTO (SPANIA).

Anglia: BANKS *(Leicester)* — ARMFIELD *(Blackpool)*, WILSON *(Huddersfield)* — MILNE *(Liverpool)*, NORMAN *(Tottenham Hotspurs)*, MOORE *(West Ham)* — PAINE *(Southampton)*, GREAVES *(Tottenham Hotspurs)*, SMITH *(Tottenham Hotspurs)*, EASTHAM, *(Arsenal)*, BOBBY CHARLTON *(Manchester United)*. *Căpitanul echipei era* Armfield.

Cum avea să se desfăşoare meciul? El putea deveni un fel de demonstraţie, ca poust nu vor putea trece peste dificultăţile de limbă pentru a se pregăti pentru această partidă.

Chiar în primul minut de joc, Jimmy Greaves ţîşni înainte şi trase un şut fulgerător pe care portarul sovietic, Iaşin, nu-l văzu. Şi totuşi, într-o jumătate de fracţiune de secundă, dacă ar exista această noţiune, el salvă golul gata făcut. Iaşin era fără îndoială omul care atrase cel mai mult atenţia în prima jumătate a jocului. Îmbrăcat complet în negru, era însăşi personificarea p o r t a r u l u i. El era stăpînul absolut al porţiunii sale de teren, se plasă întotdeauna pe poziţia cea mai bună în funcţie de ceea ce avea să urmeze şi atunci, dar numai atunci cînd plonjoanele acrobatice şi spectaculoase erau într-adevăr necesare, el le execută de o asemenea manieră, încît aveai impresia că foloseşte năvoade de pescuit pentru a prinde mingile şi nu o simplă pereche de mîini. Ceea ce ne lipsea nouă ca îndeminare şi subtilitate, era înlocuit de o determinare fermă. Dintr-o dată, Jimmy Greaves ţîşni din nou, nu se ştie de unde, trecu fulgerător prin toată apărarea şi marcă un gol. Era singura dată cînd reuşirăm să-l învingem pe Iaşin, dar... cu o clipă înainte ca mingea să intre în plasă, arbitrul fluierase un fault comis asupra lui Jimmy Greaves cînd acesta îşi începuse cursa spre poartă şi astfel repriza se încheie cu un scor alb.

După pauză avură loc unele schimbări în echipa mondială. Iugoslavul Soskici îl înlocui pe Iasin, Eyzaguire, din Chile, ocupă postul de fundaş dreapta, Jim Baxter, dela Glasgow Rangers, îl înlocui pe mijlocaşul stînga ceh, iar Ferenc Puskas intră pe post de inter stînga.

Tocmai în momentul cînd am început să cred că echipa noastră este obosită, am făcut mişcarea care avea să ducă la primul nostru gol. I-am pasat lui Terri Paine, care prelungi pasa la Jimmy Greaves. Greaves la Smith. Smith înapoi la

Iarăşi traversăm Atlanticul

Curînd după aceea eram iarăşi în formă, reuşind să învingem Uruguayul cu 2—1 pe Wembley, Portugalia cu 4—3 la Lisabona şi Irlanda cu 3—1 la Dublin. Tocmai atunci Anglia acceptase o invitaţie de a participa la „Mica Cupă Mondială" ce urma să se desfăşoare în vara aceea la Rio de Janeiro, competiţie organizată cu ocazia aniversării a cincizeci de ani de la înfiinţarea Federaţiei de fotbal a Braziliei. Noi am părăsit Anglia plini de încredere în posibilităţile noastre, urmînd ca în drum spre Rio să facem o escală la New York pentru a disputa un meci în compania echipei Statelor Unite. Noi am cîştigat acest meci cu 10—0. Era un fel de revanşă pentru ziua aceea notorie cînd Statele Unite au învins Anglia cu 1—0. A fost probabil cea mai mare senzaţie pe care a cunoscut-o fotbalul internaţional.

Nu vreau să avansez nici un fel de scuze, dar trebuie să scot în evidenţă faptul că acest aşa-zis meci „revanşă" ne-a făcut să pierdem 17 ore în aer cu numai două zile înaintea primului nostru joc de la Rio, care era împotriva Braziliei — sau mai bine-zis împotriva lui Pelé.

Cred că pînă în momentul în care am intrat pe terenul de joc, aveam în subconştient o oarecare teamă de Pelé. De trei ori fusesem pregătit să-l întîlnesc pe acest negru brazilian care de multe ori este supranumit cel mai mare jucător al lumii şi tot de trei ori — în campionatul mondial 1962, în meciul pe Wembley împotriva Braziliei şi în cel cu „Restul lumii" — el rămăsese pe dinafară în ultimul minut. Poate că „teamă" nu este cuvîntul cel mai bine ales. De ani de zile citisem despre el, de ce era considerat un supra-om, cum ştia să alerge, să sară şi să şuteze mai tare şi mai repede decît orice alt jucător din lume.

(Va urma)

Traducere de RADU HERBAY

CARNET EXTERN

CU RĂBDARE ŞI ÎN TIMP...

Problema echipei naţionale dă pretutindeni bătăi de cap, mai ales atunci cînd ea este legată şi de participarea la o competiţie importantă. Criteriile de selecţie, metodele de pregătire şi programul de activitate a lotului reprezentativ sînt supuse dezbaterilor şi întoarse pe toate feţele, dar — indiferent care sînt ele — ceea ce contează în primul rînd este faptul că un antrenor care primeşte o astfel de sarcină are sau nu timp să lucreze. Pentru că alcătuirea unei echipe naţionale şi îndrumarea ei pe drumul performanţei se face cu răbdare şi în timp.

Exemple sînt nenumărate. Nu vom cita pe cel al faimosului **Sepp Herberger** şi nici pe al lui **Alf Ramsey**, care a dus echipa Angliei spre primul titlu mondial. Ci ne vom opri asupra a doi selecţioneri sud-americani : **Ignacio Trelles**, antrenorul lotului mexican, şi **Carmelo Faraone**, al celui argentinian, ambii, aflaţi în pregătire pentru C.M. 1970, avînd mandat deplin.

Primul, mai ales, care are în „custodia" sa echipa Mexicului dinainte de campionatul din Anglia, a ajuns să culeagă roadele muncii sale. Reprezentativa mexicană a cucerit ultima ediţie a turneului panamerican, iar recent a obţinut prima victorie din istoria sa asupra Argentinei, graţie unui joc care dovedeşte că fotbalul aztec se află pe drumul cel bun. **Trelles** a ştiut să găsească jucători tineri, valoroşi, pe care i-a rodat puţin cîte puţin într-o serie de jocuri prefectate pentru echipa naţională, cu formaţii de club, indigene sau străine, ca **Benfica Lisabona** sau **reprezentativa U.R.S.S.**

In Argentina, **Faraone** a procedat la o restructurare a lotului naţional. In prezent are în pregătire o formaţie prevăzută pentru C.M. din Mexic. Fără să-l intereseze rezultatele reuşite în meciurile disputate pînă acum (un „nul" şi două înfrîngeri, cu Mexic şi Chile), — şi nu ascunde că n-a fost presat să obţină rezultate — şi fără să-şi intituleze noua garnitură ca o echipă B, **Faraone** are un singur ţel : să pună pe picioare o formaţie demnă de înaintaşii săi. Tinerii săi jucători — aleşi cu discernămînt — îi dau această speranţă. In partidele susţinute, au demonstrat reale calităţi atletice şi o tehnică excelentă, care le permite să stăpînească mingea. Pasele lor sînt impecabile, dar lipsa lor de viteză îşi pune amprenta. **Faraone** a reţinut această carenţă, dar nu le poate cere jucătorilor, de la o zi la alta, să posede toate calităţile, fizice, tehnice şi tactice sau să joace aşa cum vrea. O echipă alcătuită din „piese" noi va prezenta şi defecte de joc. Pentru corectarea lor însă, Faraone are timp. Oricum, jucătorii îi dau încredere pentru viitor. (p. g.).

DE PRETUTINDENI

CIPRIOŢII RENUNŢĂ LA AVANTAJUL TERENULUI

Ca şi în alte ocazii, cipriotii au renunţat să beneficieze de avantajul terenului într-o competiţie europeană. Echipa **Apollon** din **Limasol**, înscrisă în „Cupa cupelor" şi trebuind să întîlnească pe **Vasas Győr**, a propus deţinătoarei Cupei Ungariei ca ambele jocuri să aibă loc în Ungaria. Ceea ce clubul maghiar a acceptat. Astfel că primul joc se va disputa la 20 septembrie la Győr, iar returul la 23 septembrie la Szekesfehervar.

O PREFERINŢĂ A LUI CELTIC GLASGOW

Într-un fel şi **Celtic Glasgow** a renunţat la avantajul terenului propriu ; conducerea sa a hotărît — din raţiuni financiare — să dispute jocul său de acasă cu **Racing Buenos Aires**, din cadrul finalei Cupei intercontinentale, nu pe stadionul său, ci pe cel naţional de la **Hampden Park**. Motivul : acesta din urmă poate găzdui 135.000 de spectatori faţă de cei 75.000 pe care-i poate primi stadionul clubului.

EUSEBIO ŞI-A REGĂSIT VERVA : 9 GOLURI !

Benfica Lisabona şi-a încheiat turneul din America de Sud cu un bilanţ bun ; nu a cunoscut înfrîngerea. Din cinci meciuri disputate, a cîştigat trei, iar în celelalte două a terminat la egalitate. Rezultatul cel mai bun însă şi care a provocat adînci satisfacţii l-a prilejuit faptul că **Eusebio** şi-a regăsit verva de joc şi aceasta înseamnă goluri. Într-adevăr, din cele 11 goluri înscrise de Benfica, **Eusebio** a marcat nu mai puţin de 9 !

PROFESIONISM ÎN JAPONIA ?

Un grup de industriaşi japonezi va face o vizită în S.U.A. — după cum anunţă „France Football" — pentru a studia organizarea fotbalului profesionist. Motivul ? Se vorbeşte tot mai insistent de introducerea profesionismului în Japonia.